

“నీకు తెలుసా?

అర్థరాత్రి సముద్రం మాట్లాడుతుందని?
ఆ సాగర ఘోషలో నా హృదయం వినపడుతుంది?
నాలాగే సముద్రం కూడా వంటింది.
ఆకాశంలా నువ్వు దూరంగా వున్నంత సేపూ!

సముద్రంలాటి నిశ్శబ్దం. కాటుకలాంటి చీకటి. ప్రపంచమంతా భయం కౌగిలిలో
అభద్రతాభావంతో మగత నిద్రలో ఉలిక్కిపడుతూ నిద్రపోతున్నప్పుడు, సరుగుడు
చెట్ల మధ్య వెన్నెల కిరణంలా నీ జ్ఞాపకం పాకుతూ వచ్చేది. ఆ జ్ఞాపకంతో
నేనొక్కదాన్నే ఆనందంగా వుండేదాన్ని. ప్రపంచాన్ని చూసి జాలిపడేదాన్ని.

కానీ ఆనందానికి నేనంటే మొహం మొత్తినట్టుంది.
అందుకే ఈ హేమంత సాయంత్రం చలికి వొళ్ళు చెరుకు విల్లయిన వేళ నీ
వెచ్చటి ఉనికి కోసం నా కన్నీటి చినుకు సుళ్ళు తిరుగుతోంది.

బ్రతకడం వేరు. జీవించడం వేరూనట. మనం జీవించడం మానేసి బ్రతకటం
ప్రారంభించి ఎన్నాళ్ళయిందో. భార్యాభర్తల మధ్య ఎప్పటికీ పెళ్ళికాని ప్రేమికుల
మధ్యవుండే ఆకర్షణ మిగిలి వుండాలంటే ఒకరొకరు మనస్ఫూర్తిగా నమ్మాలి.
నిరంతరం మాటల వారధి వుండాలి. నిర్లిప్తత వాగులా పొంగి ఆ వారధిని
కూల్చేయకూడదు.

హృదయం గది నిండా బాధ బురద పేరుకుపోకుండా నిరంతరం ప్రక్షాళన
చేయడానికి కన్నీటిని ఇచ్చాడు భగవంతుడు. ఈ పెళ్ళి అనే వ్యవస్థలో ఏదో లోపం
వుంది కాబట్టే చాలా మంది స్త్రీలు రాజీ పడడాన్నీ, చాలా మంది పురుషులు
ఎస్కేపిజాన్నీ తమ జీవితంగా మార్చుకుని బ్రతుకుతున్నారు.

దేహావసరాలు తీర్చుకోవటమే జీవితం అనే అభిప్రాయానికి మనిద్దరం
బలవంతంగా తోయబడ్డాం. ఒకరికొకరు ఏమీ కాకుండా కేవలం భార్యాభర్తలమై
..... ఓహో నవ్వొస్తోంది నాకు.

నువ్వరుస్తావ్.... నేను మొండికేస్తాను.
నువ్వు తోసేస్తావ్.... నేను లాగేస్తాను.
నువ్వటంటే నేనిటు
పాడుకుందామని పోట్లాడుకుంటాం.
నువ్వు అవునంటావ్. నేను కాదంటాను.
నువ్వు సరేనంటావ్.
నేను కాదంటాను.

నువ్వు గుర్రమంటావ్, నేను కీచుమంటాను.
నువ్వు గిల్లుతావు. నేను కొరుకుతాను.

ప్రేమ రాగమా అది? వలపు తాళంతో ప్రతిరోజు నేన్నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను
అని మన పద్ధతిలో చెప్పుకునే పాట కదూ అది? ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయింది ఆ పాట ?
ఏ కొండల వెనకాలకో, ఏ అరణ్యాల్లోకో పారిపోయినట్టుంది.

అన్ని బంధాల్లోకి భార్యాభర్తల బంధం గొప్పదంటారు. కాదు కానే కాదు.
దానికన్నా ఒక పాపకి తన లక్కపిడతల మీదవున్న అనుబంధం గొప్పది.

కనీసం నాలుగు సంవత్సరాల పాటైనా వాటితో ఆడుకుంటుంది. నేనేమో
నీకు నాలుగేళ్ళకే బోరు కొట్టేస్తాను.

పెళ్ళయిన కొత్తలో ఎంత బావుండేవాళ్ళం మనం, నువ్వలా బయటకు
వెళ్ళినప్పుడల్లా నా మెదడు మూల అల్మరాలొంచి నీ ఆలోచనల దారపు వుండ
బయటకు తీసి తిక్కతిక్కగా దాన్ని చిక్కుపట్టించి అరెరె అని దాన్ని తిరిగి సరి
చేయబోయి మరింత గజిబిజి చేసి ఉక్రోశంతో ఏడుపు బిగపట్టుకుంటున్నప్పుడు

అప్పుడు నువ్వొచ్చి నా చిక్కుల్ని నీచేతిలోకి తీసుకుని విడదీసి సరి చేసి
వాటిని యధాస్థానంలో పెట్టేసి నావైపు ఓదార్పుగా చూసేవాడివి.(ఆ ఓదార్పులో కాస్త
గర్వం కూడా వుంటుందనుకో).

ఒక్క ఉదుటున నిన్ను చుట్టేసిన నాకు, మెదడు అల్మరా మూతబడిపోయి
శరీరపు అరలన్నీ తెరుచుకునేవి.

నువ్వు లేనప్పుడు నా మంచం భూప్రపంచమంత విశాలం. నువ్వున్నప్పుడు
నా శరీరం భూమిని మోసే అట్లాస్‌తో సమానం అయ్యేది.

కారు ఆగిపోతే అంతా విప్పి ఏ పార్టు పాడయిందో కనుక్కోవచ్చు. బంధం
పాడయితే ఏ పాయింట్ దగ్గర పాడయిందో ఎలా తెలుసుకోవడం? అసలు నేనెలా
వుంటే బాగుంటుంది నీకు? పోనీ చెప్పు నేనలా మారతాను.

అసలు
తప్పు నాదేనా?
నిజంగా నాదేనా.
ప్రతి సాయంత్రం నీ స్నేహితుల్తో

2

ట్రింగ్ - ట్రింగ్
కాలింగ్ బెల్ మ్రోగింది.

ఆమె డైరీ వ్రాయడం ఆపి దాన్ని బట్టల కింద పెట్టేసి వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

అతను లోపలికి వచ్చాడు. తలుపుమీద రెండోసారి కొట్టకుండానే ఆమె
తీయడం చూసి “పడుకోలేదా ఇంకా?” అని అడిగాడు.

ఎంతమంది భర్తలు ఎన్ని అర్థరాత్రులు తన భార్యల్ని ఇదేప్రశ్న అడిగివుంటారీ
దేశంలో?

“ఇంకా కొద్దిరోజులు పోవాలి. నువ్వు ఆలస్యంగా వస్తే నిద్రలోంచి మేలుకొని
ఆవలిస్తూ వచ్చి తలుపు తీయటానికి నేనింకా కొంత రాటు దేలాలి” అనుకుంది.

అతడు భోజనానికి కూర్చున్నాడు.

ఆమె పక్కన కూర్చుంది.

అతడు భోజనం చేసేటప్పుడు మాట్లాడడు. నిశ్శబ్దంగా తినటం ముగించి, వెళ్ళి పక్కమీద చేరాడు.

ఆమె గిన్నెలు సర్ది వచ్చేసరికి అతడు పేపరు చదువుకుంటున్నాడు. ఆమె వెళ్ళి పక్కన పడుకుని కళ్ళు మూసుకుంది.

అతను స్పోర్ట్స్ పేజీ కూడా చదివేసి... పేపరు పక్కన పడేసి.. పక్కకు తిరిగి మీద చెయ్యేసి... దగ్గరకు లాక్కుంటే, అదోరకమైన నిర్లిప్తత మనసంతా కమ్మేసి..

జీవితానికి అర్థం మనం జీవిస్తేనే తెలుస్తుంది. మరణానికి అర్థం మన దగ్గరి వాళ్ళు మరణిస్తేనే తెలుస్తుంది.

ప్రేమకి అర్థం మనం ప్రేమిస్తేనే తెలుస్తుంది. 'రొటీన్'కి అర్థం మన దగ్గర వాళ్ళ ప్రవర్తనవల్ల తెలుస్తుంది.

ఒకప్పుడు...

సాగర మథనంలో పుట్టిన అమృతం కన్నా- మన అధర మథనంలో ఉబికిన సుధ-మధురంగా వుండేది.

కళ్ళు అరమోడ్పులు అవగా-కాళ్ళే పైకి లేచి కైగోడ్పులు చేసేవి.
నువ్వు అనేవాడివి గుర్తుందా? మన కిష్టంలేని వ్యక్తితో రతివైనా సాగించవచ్చుగాని పెదవులమీద ముద్దాడలేమని.. పెదవులతో పెదవులు కలిపి ముద్దాడాలంటే ఎంతో ఇష్టం వుండి తీరాలనీ.... లేకపోతే మొహం తిప్పేసుకోవాలనిపిస్తుందనీ.

మనం ప్రేమగా ఒకరొకరం ముద్దు పెట్టుకుని ఎంత కాలమైంది? విషాదకరమైన వాస్తవం ఏమిటంటే, మామూలు సమయాల్లో ఎలాగూ లేకపోయినా, కనీసం తమకంలోనైనా ముద్దు పెట్టుకునేవాడివి. ఇప్పుడదీ మానేశావు.

పెదవి అంచున నాలుక కొన మీటితే వినిపించే ముద్దు శబ్దపు మోహనరాగం ఇప్పుడు పడగ్గదిలో - నిరాసక్తమైన మృదంగనాదమే తప్ప మరేమీ లేదు.

- అతను అటు తిరిగి పడుకున్నాడు. ఆమె పైకప్పుకేసి నిర్లిప్తంగా చూస్తూ వుండిపోయింది.

- తుమ్మెద లేచి వెళ్ళిపోతుంటే పూవు అలవోకగా కదులుతుంది. ముగ్ధంగా, స్నిగ్ధంగా, సుతారంగా కదులుతూ వీడ్కోలు చెపుతుంది.

కాళ్ళకు పుప్పొడి పారాణి రాసి పంపి, తృప్తి బరువుతో కనురెప్పల రేకుల్ని ముడుచుకుని, తల్లి కావటానికి తొందరపడుతుంది.

మరి మనిద్దరం?.. కలిసి పర్వతారోహణ మొదలు పెడతాం. నీ శిఖరం మీద సగంలో నన్నొదిలేసి తృప్తిగా నువ్వు వెళ్ళిపోతావు. ఒంటరిగా పైకి వెళ్ళలేక, క్రిందికి రాలేక, నిశ్శబ్దపు చీకటిరాత్రి అసంతృప్తిగా మిగిలిపోతాను.

నా కల ఎంత చిన్నదంటే ... ఆస్వాదించేలోపులో పాదరసంలా అది కనురెప్పల మధ్యనుంచి జారిపోతుంది. నా ఆశ ఎంత పెద్దదంటే దాన్ని నింపటానికి నాహృదయం కూడా సరిపోవడం లేదు.

“లక్ష్మీ...” అతడు నిద్రలోంచి హఠాత్తుగా మెలుకువ వచ్చినవాడిలా పిల్చాడు.
“ఊ”

“రేప్రాద్దున్న పదకొండింటికి నువ్వు స్టేడియంకి వచ్చేయి. డేవిస్ కవ్ మ్యాచ్ వుంది. నీ పాస్ పర్సులో వుంది తీసుకో. నేను ఆఫీసునుంచి వస్తాను పదకొండుకి...”

ఆమె మాట్లాడలేదు.

“మాధుర్, కిస్టన్-అందరూ వస్తారు”

టెన్నిస్ అంటే తనకి ఉత్సాహంలేదు. ఆ మాటకొస్తే తన భర్తకే ఇంటరెస్టు లేదు.

తనతో కలిసి సరదాగా గడపటంకోసం కాదు తన భర్త రేపు టెన్నిస్ మ్యాచ్ కి రమ్మంది. మాథుర్లాటి పరిచయస్థుల ముందు తన టేస్టు చూపించుకోవటానికి. భార్యని పరిచయం చేస్తున్నప్పుడు వాళ్ళ కళ్ళలో లీలగా కదలాడే ఈర్ష్య గమనించి మనసులో నవ్వుకోవటానికి.

ఆమెకిలాటివి ఇష్టం వుండవు. చెప్పటానికి ఏముంటాయో?

ఆమె అలాగే పైకప్పు కేసి చూస్తూ పడుకుంది. వామనావతారం అయిపోయిన తరువాత శ్రీమహావిష్ణువు తిరిగి వైకుంఠానికి వచ్చేసేడుట. ఎన్నాళ్ళ విరహం తరువాత కలయికో కాబట్టి ఆ కలయిక చిన్నయుద్ధమే అయిందట. ఆమె విన్యాసానికి ఆవేశభరితుడై (అప్పుడే వామనావతారం ముగించుకొన్నాడు కాబట్టి) అతడూ విశ్వవ్యాప్తమై పెరిగిపోసాగాడట. ఒక కాలంతో భూమినీ, మరొక కాలంతో ఆకాశాన్ని ఆక్రమించాడట. ఆ ఆవేశంలో దూర్వాసుడికి తన కాలువల్ల తపోభంగం అవుతోందన్న విషయాన్ని గమనించలేదట. దాంతో దూర్వాసుడు అమితమైన కోపంతో వైకుంఠానికి వచ్చి “ఇక ముందునుంచీ నువ్వు ఏ అవతారమెత్తినా, నీ అర్థాంగి నీకు తోడుగా ఉండకుండుగాక” అని శాపమిచ్చాడట. అందువల్లే పరశురాముడైనా, శ్రీరాముడైనా, బుద్ధుడైనా... భార్యవియోగంతోనో, లేమితోనో గడిపారట. (బ్రతిమాలితే బలరాముడికి కన్యేషన్ ఇచ్చి వుంటాడు. అది వేరే సంగతి) ఆ తరువాత దుర్వాసుడు శ్రీ మహాలక్ష్మి వైపు తిరిగి “నువ్వు భూమ్మీద సగటు మానవస్త్రీగా జన్మిస్తావు. పెళ్ళయిన కొంతకాలంవరకూ మాత్రమే నీ భర్త ఉత్సాహం చూపిస్తాడు. తరువాత జీవితాంతం నిన్ను పట్టించుకోడు. అదే నేను ఇస్తున్న శాపం..” అని వుంటాడు.

తన ఆలోచనలు తనకే చిత్రంగా అనిపించాయి ఆమెకి. అంతలోనే ఈ కథేదో బాగానే వుందనిపించింది. తనూ రచయిత్రి అయిపోవచ్చు. ఏదో ఒక అసంతృప్తి వుంటేనే రచయితలూ కళాకారులూ అవుతారట కదా.

అతడి గురక నెమ్మదిగా వినపడుతోంది. గడియారంవైపు చూసింది లక్ష్మి. పన్నెండవటానికి ఒక నిమిషం వుంది.

నిముషం గడిస్తే...? ఏముంది? మరోరోజు మొదలవుతుంది.

ఈ ప్రపంచంలో చాలాకొద్దిమందికి మాత్రమే ‘నిన్న’ వెళ్ళిపోతూవుంటే ఒక అందమైన అనుభవం జీవితం డైరీలో చోటు చేసుకుంటుంది.

‘నేడు’ రేపు అవుతుంటే ఒక కొత్త వుత్సాహంతో మనసు ఉరకలు వేస్తుంది.

తనకి మాత్రం.

నిన్న-నేడైనా

నేడు-రేపైనా

రేపు-ఏడాదైనా

ఏడాది..జీవితాంతమైనాఒకేలా వుంటుంది.

ఆ రాత్రి ఆమెకి ఒక కల వచ్చింది. ఎవరో కుర్రవాడు టెన్నిస్ బాల్ ని బలంగా గోడకి కొడుతున్నాడు. అంతవేగంగానూ అది వెనక్కి వస్తోంది.

3

పదిన్నరయింది. టెన్నిస్ మ్యాచ్ కి వెళ్ళటానికి తయారవుతోంది లక్ష్మి. అంత హడావుడిలోనూ గడియారం మాటిమాటికీ చూస్తూనే వుంది. సరిగ్గా పదిన్నరకి... పత్రికాఫీసుకు ఫోన్ చేసింది.

“మధూహ కావాలండీ” ఆమె ఇంకా ఆఫీస్ కి వచ్చిందో లేదో అనుకుంటుండగా రెండు నిమిషాల తరువాత మధూహ లైన్ లోకి వచ్చింది.

“నేనూ...” లక్ష్మి అంది.

“హామ్! వాటె ప్లజంట్ సర్ పైజ్! ఎలా వున్నావ్?”

“ఇంకో అరగంటలో టెన్నిస్ మ్యాచ్ చూడడానికి వెళ్తున్నాను. ఆయన అటుంచి వస్తానన్నారు.”

“నిన్ను చూస్తుంటే ఈర్ష్యగా వుందే”

లక్ష్మి నవ్వి - “అది సరేగానీ-నేనొక కథ వ్రాద్దామనుకుంటున్నాను” అంది.

తను ఆలోచించిన 'దూర్వాసుడి శాపం' కథ చెప్పింది. అంతావిని మధూహ
తెరలు తెరలుగా నవ్వింది.